

Cuvântul care zidește

www.parohiaserbanvoda.ro

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 6-A DUPĂ RUSALII (Vindecarea paralizicului din Capernaum)

†) CINSTIREA SFINTEI ICOANE
A MAICII DOMNULUI PRODROMIȚA
DE LA MUNTELE ATHOS;
SF. MC. PROCLU ȘI ILARIE;
SF. CUV. MIHAIL MALEINUL;
SF. VERONICA;
SF. CUV. PAISIE AGHIORITUL

În pericopa evanghelică de la Matei 9, 1-8,
ni se relatează minunea săvârșită
de Mântuitorul Hristos în Capernaum,
unde a vindecat de păcate și de boala
trupului un om paralizat (un slăbănog).
Acest fapt minunat ne arată pe de o parte
puterea dumnezeiască a Mântuitorului
Hristos - că El este cu adevărat Fiul lui
Dumnezeu Cel Întrupat, singurul
care poate ierta păcatele - iar pe de altă
parte nemărginita Sa iubire milostivă
față de omul aflat în suferință,
în boală și deznădejde,
înrobît păcatului.

Din cuprinsul Sfintei Evanghelii
vedem și puterea credinței, dar
și compasiunea sau împreună
pățimirea pe care au arătat-o cei patru
oameni, ducându-l în mod surprinzător
pe cel paralizat în fața Tămăduitorului
Hristos.

După ce a vindecat pe cei doi îndrăciți
în ținutul Gadarenilor, Mântuitorul
Hristos se întoarce pe Marea Galileei în
Capernaum, oraș numit „Cetatea Sa”,
unde săvârșise multe minuni și predicase
cuvântul Evangheliei. Abia ajuns în cetate
și aflându-se într-o casă, în mod neașteptat
iață că patru concetățeni coborau pe funii
prin acoperișul casei direct în fața
Mântuitorului un bolnav, un slăbănog, ca
Domnul să se milostivească de el și să-l
vindece de neputința sa.

Interesant este faptul că cel bolnav,
aflat pe patul de suferință, nu cere el
însuși Mântuitorului să-l vindece,
probabil nu putea din cauza bolii, cu

HRISTOS IARTĂ ȘI VINDECĂ ÎN CAPERNAUM

toate acestea nu se opune să fie adus de
alții în fața lui Iisus spre a fi vindecat.
Mulțimea întreagă cunoștea puterea
vindecătoare a lui Iisus și aștepta să se
petreacă minunea. Aflat în neputință,
totuși pentru acest paralizic s-au găsit
patru oameni, care, cu credință au
îndrăznit să-l coboare pe frânghiile
compasiunii lor în fața Mântuitorului.

Iisus, văzând credința lor și cunoscând
ca un Dumnezeu viața celui ajuns în
slăbănogirea trupului, zice direct celui
bolnav: „Îndrăznește fiule, iertate sunt
păcatele tale”. Știind că boala este
consecința păcatelor făcute până atunci,
Hristos nu-l respinge și nici nu-l judecă,
ci-l numește cu dragoste părintească
„fiule” și îi dă tămăduirea sufletească
de care avea mai întâi nevoie, iertându-i
păcatele. Totodată Hristos ne arată le-
gătura care există între păcat și boală.

Desigur, nu toate bolile sunt urmarea
păcatelor, unele sunt îngăduite de
Dumnezeu spre întărirea credinței
noastre și spre pocăință, altele spre a ne
feri de păcate și a nădăjdui mai mult în
ajutorul lui Dumnezeu. Altele sunt spre
smerenie și slava lui Dumnezeu, care de
multe ori vindecă pe cel în suferință în
chip minunat (orbul din naștere). Sunt
unele boli și încercări prin care trebuie
să vedem o lucrare pedagogică a lui
Dumnezeu cu noi, prin care El ne ține

aproape de Sine și de Biserică aflând
totodată ușurință și alinare în boală, dar
și întărire în credință.

Mai de preț era vindecarea lui din
slăbănogirea sufletului care-i venise de
pe urma păcatelor și apoi Mântuitorul
Hristos îl vindecă și la trup. De aceea,
față de toți cei prezenți, arătând puterea
ce o are, Fiul Omului (adică Dumnezeu)
se adresează direct slăbănogului: „Scoa-
lă-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta” și
îndată s-a ridicat cel bolnav fiind deplin
vindecat.

Puterea iertării păcatelor este totodată
și o putere vindecătoare, pe care
Mântuitorul Hristos o are în Sine, fiind
Dumnezeu, și a dat-o apoi în dar
ucenicilor Săi și Bisericii prin slujitorii
ei ca în Sfânta Taină a Spovedaniei și a
Sfântului Maslu să-i ușureze pe oameni
de păcate, întărindu-le credința și nă-
dejdea, apoi după a Lui iubire și știință
să ne aducă și alinarea durerilor și ne-
putințelor noastre trupesti.

Evanghelia de astăzi ne îndeamnă,
după exemplul celor patru oameni care
l-au adus pe slăbănog în fața Domnului,
să ne îngrijim și noi, venind în ajutorul
oamenilor aflați în boală și suferință,
devenind prin aceasta mâinile prelungite
ale iubirii milostive a lui Dumnezeu.

Amin! ●

Pr. Eugen Morar

ADUCEREA MOAȘTELOR SFÂNTULUI CUVIOS DIMITRIE CEL NOU LA BUCUREȘTI

**Luni, 13 iulie, prăznuim
Aducerea moaștelor Sfântului Cuvios
Dimitrie cel Nou la București.
Această sărbătoare este relativ nouă,
fiind instituită în anul 2022 de Sfântul
Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.**

In anul 2024, pentru a marca 250 de ani de la aducerea moaștelor Sfântului Dimitrie cel Nou, Arhiepiscopia Bucureștilor și Catedrala Patriarhală a organizat o serie de pelerinaje cu moaștele sfântului, în Postul Mare, la parohii și mănăstiri din eparhie. În data de 14 aprilie 2024, dedicată bisericilor din Protoieria Sector 4, parohia noastră s-a bucurat de găzduirea pentru două ore a moaștelor Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, timp în care Preasfințitul Părinte Paisie Sinaitul, însoțit de un sobor de preoți și diaconi, a săvârșit Taina Sfântului Maslu.

Viața Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou

Tradiția Bisericii precizează că sfântul a trăit în vremurile dreptcredincioșilor împărați româno-bulgari (secolele XII-XIV), în satul Basarabov sau Basarabi, aflat pe râul Lom. Modelul creștin de viață l-a preluat de la părinți, cu adevărat bogăți duhovnicește.

El nu știa carte, dar făcea fapte bune, se smerea și se ruga, devenind, astfel, bineplăcut înaintea lui Dumnezeu. Cuviosul Dimitrie obișnuia să pască vitele din satul său fără a arăta nemulțumire de vreun fel. Simțind o râvnă puternică pentru cele sfinte, s-a retras într-o peșteră pe râul Lomului în sus, acolo unde se găsea o mănăstire, în cadrul căreia a și primit schima monahală. Monah fiind, ținea post aspru și făcea priveghere și rugăciuni de toată noaptea.

Înzestrat cu darul înainte-vederii, a știut când va părăsi acest pământ și, așezându-se între două pietre mari din apropierea peșterii de pe țărmul Lomului, și-a dat sufletul în mâinile Domnului. Trupul lui a rămas nemutat până când apele Lomului s-au revărsat și pietrele s-au surpat; atunci sfintele moaște au alunecat în râu.

Minunile săvârșite după trecerea la Domnul

Sfântul a apărut în visul unei fete, rău chinată de duhurile necurate, acesta spunându-i că o va vindeca dacă părinții ei îl vor scoate din apă. Când fetea s-a trezit, ea le-a povestit visul părinților. Degrabă preoți și săteni s-au strâns la râu și, căutând, au aflat trupul sfântului.

Vestea aceasta minunată s-a răspândit în întregul ținut și a ajuns chiar și la urechile domnitorului Țării Românești. El a însărcinat preoți și boieri cu aducerea sfintelor moaște pe teritoriul țării noastre. Prin taină necunoscută lor, trimișii domnitorului nu au reușit să le ducă mai departe de Ruse. Preoții și boierii au hotărât să înjuge două vițele la carul în care se aflau moaștele și le-au lăsat să meargă unde va vrea sfântul. Moaștele s-au întors la Basarabov. Înștiințat de cele întâmplate, domnitorul a trimis bani pentru a fi construită în sat o biserică cu hramul Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou.

Multe minuni a mai săvârșit sfântul. Se cunoaște că evlaviosul Episcop Ioanichie al Preslavului s-a îmbolnăvit grav, nemaieureșind a se deplasa. A fost dus de patru inși la biserica Sfântului Dimitrie, unde în acel moment se săvârșea Sfânta Liturghie. La finalul slujbei, Ioanichie s-a ridicat și a umblat pe picioarele sale, slăvind-l pe sfânt.

Între anii 1769 și 1774 a avut loc un război nimicitor între ruși și turci, purtat și pe pământul românesc, dar și în sudul Dunării, pe teritoriul fostului stat bulgar. Generalul rus Petru Saltâcov a ajuns cu oștile sale în satul Basarabov, lângă Ruse. Pentru ca cinstitele moaște să nu fie profanate de ostașii musulmani, generalul a poruncit ca ele să fie duse în Rusia.

Ajungând cortegiul cu racla în București, un negustor bogat cu numele Hagi Dimitrie, precum și mitropolitul Grigorie II al Țării Românești, au rugat pe generalul rus să lase cinstitele moaște

poporului român și Mitropoliei, ca o mângâiere pentru suferințele pricinuite românilor de acest război. Ascultându-le dorința, moaștele au fost așezate cu mare cinste, în iulie 1774, în Catedrala Mitropolitană din București, astăzi Catedrala Patriarhală.

De-a lungul timpului, sfântul a răspuns rugăciunilor poporului, alungând molime și refuzând să se lase mutat din Catedrală, atât când moaștele au fost furate, în Primul Război Mondial, cât și atunci când comuniștii au plănuț să îl mute pe sfânt în afara orașului și să închidă Catedrala.

Programul sărbătorii

Azi, 12 iulie, la orele 17, la Catedrala Patriarhală, Preasfințitul Părinte Paisie Sinaitul va săvârși o slujbă de priveghere, urmată, la orele 20, de o procesiune în jurul Catedralei cu cinstitele moaște ale Sfântului Dimitrie. Iar mâine, 13 iulie, la orele 9, același preasfințit părinte va săvârși, alături de un sobor de preoți și diaconi, Sfânta Liturghie, fiind urmată de Slujba Parastasului pentru ctitorii și slujitorii Catedralei care au trecut la Domnul începând cu anul 1774 până în prezent.

Binecuvântarea sfântului, care este ocrotitorul Bucureștilor, a fost peste noi în cei 252 de ani în care sfântul a fost în Capitala României: am simțit ajutorul lui în războaie, în molime sau în vremuri grele. În aceste zile sfântul ne așteaptă la el acasă să ne arătăm recunoștința pentru ajutorul pe care ni l-a dat și să ne rugăm să nu ne uite în timpurile de încercare. ●

Ana-Maria Gherman

CINSTIREA SFINTEI ICOANE PRODROMIȚA

**În anul 1863,
în ajunul praznicului
Sfinții Apostoli Petru și Pavel,
Mănăstirea Bucium din Iași
a fost martora unei minuni
a Maicii Domnului:
icoana sa,
care era în lucru,
s-a desăvârșit singură,
chipurile Pruncului
și ale Maicii Domnului
pictându-se peste noapte.**

Citorii Schitului Românesc Prodromu, ieroschimonahii Nifon de la Prodromu (1799-1899), întâiul ctitor și stareț al Schitului Românesc Prodromu, și Nectarie Protopsaltul sau Valahul (1804-1899), „privighetoarea Sfântului Munte” - canonizați în anul 2025 de către Patriarhia Ecumenică - au pornit în anul în 1863 spre patria-mamă pentru a strânge ajutoare necesare traiului de zi cu zi, având în suflute și dorința arzătoare de a afla, dacă Domnul va îngădui, o icoană tămăduitoare a Maicii Sale, la care pelerinii care ar poposi în schitul lor să primească alinarea suferințelor suflutești și trupești.

Pictarea icoanei la Mănăstirea Bucium

Căutând un iconar care să fie nu doar înzestrat cu talent artistic, ci și trăitor al credinței în Hristos, care să împletească osteneala picturii cu aceea a postului și rugăciunii, au găsit în Iași pe bătrânul Iordache Nicolae. Acesta a acceptat să le piceze icoana Maicii Domnului, deși le-a mărturisit că „el nu poate lucra acum ca mai înainte, pentru că a îmbătrânit și îi tremură mâinile”. Ieroschimonahii Nifon și Nectarie însă l-au sfătuit „să se silească și să aibă credința că îi va ajuta Maica lui Dumnezeu”.

Bătrânul Iordache a isprăvit mai întâi fondul și veșmintele, apoi a pictat chipul Maicii Domnului și al Fiului ei iubit. O zi întreagă a încercat el să desăvârșească sfintele chipuri, zadarnic însă: „Nu

numai că n-a putut să le îndrepteze, ci mai mult le-a stricat, încât au rămas cu totul fără de chip, strâmbe, urâte și nepotrivite”. Fiind cuprins de amară deznădejde, a abandonat lucrul la icoană, gândind în sinea sa: „Păcat de osteneală și de postul ce am dus atâtea zile lucrând la această icoană în zadar. Dumnezeu să mă ierte, nu știu ce să mai zic, că de astănoapte cu toată silința mă chinuiesc și nu pot să le îndreptez, ba încă acum chiar desăvârșit le-am stricat, făcându-mă ca un ieșit din minți și ca și cum mi-aș fi uitat tainele artei mele”. Lăsându-se seara, bătrânul iconar a așternut o pânză peste icoană, a încuiat odaia de lucru și s-a culcat mâhnit și flămând, nu înainte de a-și înălța către cer rugăciunile.

În zorii zilei de 28 iunie s-a petrecut ceva care depășește limitele înțelegerii minții omenești. Iată cum descrie încercatul iconar minunea negrăită, potrivit propriei mărturii date 29 iunie 1863: „După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut 3 metanii Maicii lui Dumnezeu ca să-mi lumineze mintea spre a isprăvi sfânta ei icoană. Și când m-am dus ca să pornesc lucrul: O! Prea slăvite minunile Maicii lui Dumnezeu! Am aflat chipurile îndreptate desăvârșit precum se vede. Și văzând eu această minune, n-am mai adăugat nimic cu condeiul meu, ci numai am așternut lustrul ce se cuvenea, deși cu greșală am făcut eu aceasta, a așterne lustrul peste o asemenea minune. Aceasta este povestirea acestei sfinte icoane”.

Ducându-se vestea, mult popor s-a strâns în casa pictorului Nicolae. A ajuns Mitropolitul Calinic Miclescu, urmat de preoți și monahi. Văzând minunea, s-a închinat dinaintea icoanei și a mărturisit: „Cu adevărat mare dar ne-a dăruit Maica lui Dumnezeu prin această minunăție și preaslăvită icoană a sa”. Preasfințitul a binecuvântat să se sfințească apa, iar „mulțimea de afară a năvălit în metoc spre a se închina sfintei icoane, cerând a i se citi paraclise și a se da agheasmă, cu care stropindu-se oamenii a început darul Maicii lui Dumnezeu a lucra prin această sfântă icoană și a face minuni”.

Există mărturii că Sfintele Fețe se schimbă, uneori întunecându-se, alteori luminându-se. Cercetată la microscop, nu prezintă urme de pensulă, fapt ce ar întări convingerea că Sfintele Fețe au fost pictate miraculos de mână nepământească.

Numeroase sunt minunile care s-au făcut de cei care cu multă credință s-au rugat la această icoană, încă de pe când icoana nu plecase din țară spre Athos. De-a lungul vremii s-au adăugat alte sute de mărturii ale tămăduirilor sau altor minuni. Ajungând la Muntele Athos, icoana continuă să săvârșească minuni.

Cum a ajuns icoana în Biserica Șerban Vodă

Părintele Dinu povestește: „Am subliniat ani de-a rândul prezența tainică a Maicii Domnului în biserica noastră și mai ales am simțit ocrotirea ei în momentele importante ale vieții bisericii. Iată că de data aceasta, în 8 septembrie 2018, Maica Domnului ne-a copleșit din nou cu purtarea de grijă și cu prezența ei ocrotitoare. Cu câteva luni în urmă, o persoană discretă și-a arătat intenția de a dona bisericii noastre o copie a icoanei Maicii Domnului Prodromița - cea nefăcută de mână omenească. Iar această intenție a fost dusă la îndeplinire cu succes, căci după ce a fost pictată în Sfântul Munte de monahul Veniamin, icoana a fost sfințită de un sobor de preoți în Sfântul Munte și pusă spre cinstire în biserica noastră cu ocazia praznicului Maicii Domnului. Mulțumim Maicii Domnului că ne-a socotit credincioși și vrednici de un asemenea dar și rugăm pe bunul Dumnezeu să scrie numele donatorului în cartea vieții și să-i ocrotească familia. A fost gestul donatorului o lecție de smerenie, arătându-ne că sunt între noi oameni știuți de Dumnezeu care trăiesc cum se cuvine poruncile Sale. Rugăm pe Măicuța Domnului să-i ocrotească familia și biserica noastră.” ●

CUVIOSUL PAISIE AGHIORITUL, SFÂNTUL IUBIRII ȘI AL JERTFEI PENTRU OAMENI

**Cuviosul Porfirie Kavsokalivitul, contemporan cu Părintele Paisie,
canonizat de Patriarhia Ecumenică în 2013, spune despre Cuviosul Paisie Aghioritul:
„Astfel de Sfinți ca Părintele Paisie trimite
Dumnezeu pe pământ o dată la patru sute de ani!”**

La 25 iulie 1924 se naștea în Farasa Capadociei Arsenie, fiul lui Prodomu Theodosiu și al Evlampiei Eznepidis, alăturându-se celorlalți 7 copii ai familiei rămași în viață. Mama sa era înrudită cu Sfântul Arsenie Capadocianul, cel care l-a și botezat pe prunc, punându-i numele său, Arsenie, pentru a avea și el un urmaș călugăr.

În anul 1924 farasioții se mută din Capadocia pe teritoriul actual al Greciei, pentru că un acord internațional hotărâse mutări de populație între Grecia și Turcia. Familia Eznepidis ajunge în Konița, Epir, unde Arsenie va face școala primară și va deprinde meșteșugul tâmplăriei.

În anul 1945 este luat în armată și până în 1949 va fi operator radio în războiul civil grec. Dragostea lui pentru ceilalți ajungea până la jertfă. Într-o luptă, săpase o mică groapă. Au venit doi soldați să se adăpostească și ei. Atunci, nemaiaivând loc, cuviosul a ieșit afară. Un proiectil i-a trecut foarte aproape de cap, dar n-a pățit nimic: numai părul i l-a ras pe o lățime de 6 cm. Se jertfise pentru colegii săi. „Făcusem acea jertfă din toată inima. Mai bine să fiu omorât eu, mi-am spus, decât să fie ucis altul, iar apoi să fiu ucis de conștiință toată viața.”

În anul 1950 Arsenie vine în Sfântul Munte Athos, întorcându-se totuși un an mai târziu acasă, la rugămintea tatălui. În anul 1953 intră în obștea Mănăstirii Esfigmenu, iar în anul 1956 este tuns în monahism la Mănăstirea Filotheu, primind numele de Paisie.

Între anii 1958 și 1962 iese din Sfântul Munte pentru a-i ajuta pe farasioții din Konița în lupta împotriva prozelitismului protestant. Aceasta a făcut-o după ce i-a apărut Maica Domnului, pe care el o rugase să-l ajute să plece în pustie. Starețul se îngrijea atât de lucrările de construcție, cât și de cei care aveau nevoie de ajutor. Aceștia erau foarte mulți, săraci și nefericiți. Starețul le dădea bani, alimente și medicamente, se îngrijea de copiii săraci și orfani, dădea terenurile mănăstirii familiilor sărace.

Părintele iubea în mod deosebit și animalele sălbatice. În pădurea din

jurul mănăstirii trăiau mulți urși. Odată Starețul a întâlnit un urs pe o cărare îngustă în timp ce urca la mănăstire cu un măgăruș încărcat. Ursul s-a strâns într-o margine ca să treacă Starețul. Acesta, la rândul său, i-a făcut semn cu mâna să treacă el mai întâi. „Iar ursul, povestea Starețul lumii, și-a întins laba, m-a prins de mână și m-a tras puțin ca să trec eu primul”. Atunci Starețul i-a zis: „Măine să nu mai apari pe aici, pe jos, deoarece aștept lume. Altfel te voi prinde de-o ureche și te voi lega la iese!”

Anii 1962-1964 și-i petrece în Sinai, într-o chilie, având grijă și de beduinii din împrejurimi, atât duhovnicește, cât și material. Revine în Athos în anul 1964, primind schima cea mare în anul 1966.

În 1967 i s-a extirpat o parte dintr-un plămân din cauza unei bronșectazii și două coaste. La spital le cunoaște pe viitoarele maici de la Suroti, care i-au donat sânge, iar el mai apoi le-a întors grija ajutându-le să-și construiască mănăstirea.

Din anul 1979 până în 1993 va sta la chilia Panaguda, de pe teritoriul Kutlumușului. Acolo va fi căutat de mii de suflete care au primit ajutor și mângâiere.

Operat de cancer la colon în februarie 1994, nu se va mai întoarce în Sfântul Munte, ci ajunge la Mănăstirea Suroti, unde va fi îngrijit și vegheat de maicile de aici. Marți, 12 iulie, la orele 11 din noapte, Părintele Paisie trece la cele veșnice. Va fi înmormântat în curtea mănăstirii, în cea mai mare discreție. Abia după trei zile cei mai mulți vor afla că Gheronda Paisios îi veghează dintr-o lume mai bună.

Avea darul tămăduirii, al prorociei,

al străvederii, căci era văzător cu duhul. Avea discernământ, cunoscând în toate cazurile voia lui Dumnezeu. În cuvinte simple îți putea prezenta adâncurile teologiei, pe care doar cunoașterea nemijlocită de la Dumnezeu o putea da. Biruia de multe ori legile firii, căci ploaia nu-l uda, uneori se putea face nevăzut sau se ridica în timpul rugăciunii de la pământ. Se înțelegea cu străinii cărora nu le învățase niciodată limba, iar ei nu vorbeau limba greacă. A avut parte de multe arătări cerești, căci i-a văzut aieva pe mulți Sfinți: Trei Ierarhi, Sf. Ecaterina, Sf. Evangelist Ioan, Sf. Părinți Ioachim și Ana, Sfinții Pantelimon, Isaac Sirul, Mucenița Eufimia, Arsenie Capadocianul, pe Îngerul lui Păzitor, pe Maica Domnului (de mai multe ori) și pe Însuși Domnul Iisus Hristos.

Canonizat în anul 2015, cu dată de prăznuire 12 iulie, Cuviosul Paisie Aghioritul a dus o viață smerită, dar în slujba lui Dumnezeu și alături mereu de oameni. ●

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 12-19 IULIE 2026

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 12.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea paralizicului din Capernaum) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 15.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 16 ³⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 17.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Litie, Acatist, Molitfele Sf. Vasile cel Mare, ale Sf. Ioan Gură de Aur și ale Sf. Ciprian
Sâmbătă 18.07	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 19.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum) - Utrenia, Sfânta Liturghie